

SECCIONS EDICIÓ IMPRESA EL PUNT AVUI TV MÉS

PORTADA LOCAL SOCIETAT SUCESSOS POLÍTICA ECONOMIA CULTURA EUROPA-MÓN COMUNICACIÓ OPINIÓ ESPORTS

PORTADA ART ARTS ESCÈNIQUES CINEMA CÒMIC CULTURA POPULAR LLIBRES MÚSICA PATRIMONI ALTRES

CULTURA 4 febrer 2011 2.00 h

L'ENTREVISTA

“La crisi fa que ens espremem el cervell”

Miquel Abras, un músic preparat per afrontar els temps de crisi J.B.B.

JOSEP BOFILL BLANC

Vostè és un músic lluitador natque, tot i fer cinc o sis anys consolidat en el difícil món de la cançó, es va trobar amb uns inicis prou difícils...

Érem una colla que mai acabàvem de consolidar els nostres projectes musicals. Sempre era pel mateix motiu, la falta d'un aparador per poder mostrar el que sabíem fer. Anàvem perduts amb el tema sobretot de la promoció i de l'edició d'un disc. Musicalment ja en sabíem, però el que passava és que sempre fèiem un grapat de cançons i ens trobàvem amb la mateixa paret. És a dir, no sabíem sortir d'aquí, com moure i fer arribar les cançons al públic. En aquella època no hi havia internet ni res que s'hi assemblés per a poder ensenyar les cançons que teníem. Llavors, només podíem fer algun concert per la zona de la Bisbal d'Empordà, i així es morien molts dels grups. Teníem maquetes i anàvem fent. Entre els diversos músics que ens trobàvem en aquest cas hi havia Mazoni i Sanjosex.

I actualment tenen que l'aparador dels discos no funciona...

Sí, però avui en dia, gràcies a internet, pots gravar una cançó ara mateix i la pots penjar al Myspace o a qualsevol web, i partir d'allà comences a tenir visites. Això ja és alguna cosa per a un músic, saber que hi ha gent que escolta la teva música... Això ja és un aparador, i possibilita que et contractin per fer actuacions en directe...

Però ara estem en època de vaques magres, i no n'hi ha tant de directe...

Sí, per això me'ls he de buscar, els concerts. Sempre s'ha dit que les crisis fan que s'espremi molt el cervell i surtin les millors idees. Els cantants que estem aguantant en aquest moment no esperem pas que ens truquin dels ajuntaments o algú altre. Simplement nosaltres volem tocar, volem viure del que fem, i a partir de la crisi, el negoci s'ha d'enfocar de manera diferent.

I d'aquí ve que surti de gira només acompanyat de la seva guitarra?

Sí, perquè et preguntes: què faig, em quedo a casa tocant la guitarra? La resposta és no. I tant per tant, vaig jo sol amb la guitarra i dic: on puc anar a tocar, en un teatre que hi càpiguen mil persones com l'auditori? No, és massa gran. Llavors cal buscar solucions que surtin a compte. Un no pot dir: miri, jo cobro tal quantitat fixa, i esperar que et vinguin a buscar. Això ja no existeix. Llavors, com nosaltres, la gent que vam néixer el 1977 no hem viscut l'època de les vaques grasses del *rock-and-roll*, és a dir, l'època grossa del *rock* català, i per tant, com sempre, ens hem anat adaptant a tot, hem d'anar procurant que ens surtin idees.

I com ho fa?

Doncs mira, per exemple, actuar a Barcelona en un hotel de quatre estrelles, nou de trinca, que acaben d'inaugurar. Cada hotel té el seu bar, i és en aquest espai, com si fos un *pub*, on es munta el concert. D'aquests tipus de concerts, els músics de la meva generació en fem molts. O bé, en llocs que no fan concerts habitualment, i anar-los a vendre el projecte. Així és com ho estem fent ara. En aquests moments, fins al mes d'abril, ja tinc concretada una gira de 15 concerts. I espero aguantar fins al mes de novembre o desembre fent-ho d'aquesta manera. Si els ajuntaments no estan sobrats de calés i tampoc hi ha empresaris que s'arrisquin a muntar grans concerts, què hem de fer, quedar-nos a casa? Doncs no, buscar solucions. I a més a més, en cada concert, fer com si comencessis: emportar-te CD, i veus que sempre en vens algun, a més d'haver fet una actuació en directe. El disc, llavors, però, no deixa de ser més que una cosa emocional i testimonial que la gent vol tenir.

MÉS LLEGIDES